

Eerder verschenen van Alex Bergmans:

Maîtresse
Sexy Suzanne
Erica's Eiland
Mooie Rooie
Christine's concessie

Bestel deze titels snel en voordelig op gigaboekshop.nl.
Als e-book zijn de titels verkrijgbaar op kobo.com.

© 2024 Alex Bergmans
Alle rechten voorbehouden

Calbona Uitgeverij is onderdeel van GigaBoek

ISBN 9789492954824

Hoofdstuk 1

Het ochtendgloren was schitterend. De zon priemde de eerste stralen door het blauwe hemeldek. Ondanks het vroege uur steeg de leeuwerik nog hoger en klonk even later zijn jubellied over de velden van het Brabantse landschap. Wat een rust en wat een ruimte. Akkervelden, afgewisseld met het frisse groen van de weiden, met verderop een bosgebied met heidevelden en zelfs wat zandduinen.

Van dit landschap moest je wel houden, dacht boer Verhoeven. Hij stond op dit vroege uur peinzend aan de rand van zijn erf, zijn handen diep in zijn manchester broek gestoken. Zo ver hij kon zien strekten zijn velden en weiden zich voor hem uit en zag hij de lichte nevel optrekken. De poten van de koeien werden weer zichtbaar, nu de mistlierten oplostten in de gouden zonnestrallen. Zijn gelaat stond peinzend. Niet dat hij zich zorgen maakte over zijn grote hoeve Welgelegen. Tot ver in de omtrek was zijn hoeve bekend en de meeste mensen in deze streek zagen op naar deze herenboer. Zelf hoefde hij alleen nog het werk aan te sturen. Zijn werklui en zijn zoon Rein zorgden voor het reilen en zeilen van deze statige boerderij.

Maar het was juist over zijn zoon Rein waar zijn gelaat die peinzende uitdrukking om gaf. Niet dat hij zijn werk op de stee niet goed deed, verre van dat, Rein was een echte boer, daar hoefde hij zich geen zorgen om te maken. Maar het duvelse jong had zijn zinnen gezet op een arbeidersmeisje dat in het naburige dorp in een of andere winkel stond. Ze had derhalve geen boerenbloed en wat nog veel erger was, ze bezat geen rooie cent. Nee, dan was de dochter van boer Lodewijks een heel andere partij. Toegegeven, ze was wat ouder en lang niet zo knap als die andere meid. Maar de boerderij van Lodewijks mocht er ook zijn, en ze was enig kind. Verscheidene malen had hij zijn zoon Rein in contact gebracht met dat ietwat schuchtere meisje. Maar

onomwonden had zijn zoon hem verzekerd niks voor haar te voelen en zeker geen liefde.

Ach wat. Die liefde kwam misschien later wel, had hij zijn zoon voorgelaten. Dat was met hem en zijn moeder ook zo gegaan.

Suzanne, zijn overleden vrouw, was ook niet echt knap geweest. Haar gezicht en figuur pasten eigenlijk helemaal niet bij zo'n fijne naam. Maar doorslaggevend voor hem was geweest dat ze enige dochter was op de hofstee Johannahoeve en door haar te trouwen was hij met zijn gat in boter gevallen, zoals de mensen in het dorp het toen uitdrukten. Hoelang was dat alles nou geleden. Rein was nu achttien... tja... dan was het toch alweer dik twintig jaar geleden dat hij het beheer van Johannahoeve had overgenomen van boer Overbeke.

Die was toen erg ingenomen geweest met zo'n flinke kerel voor zijn dochter en zijn boerderij. Hij had al gevreesd dat zijn hoeve verkocht zou moeten worden, omdat geen vrijer het langer dan een paar maanden met zijn dochter had uitgehouden.

Totdat Verhoeven op de proppen was gekomen.

Het echtpaar Overbeke had voor zichzelf een mooie woning in het naburige dorp gekocht en daar hadden ze nog een aantal rustige jaren kunnen wonen. Een jaar geleden was vrouw Overbeke overleden, precies negen maanden nadat haar man zijn laatste adem had uitgeblazen. Ze kon het leven niet meer aan in haar een-tje. Het mooie huis werd verkocht aan de notaris en de bom duiten werden toegevoegd aan zijn al niet onaanzienlijke kapitaal. Hij stond er dus goed voor, en had ook aanzien in de omgeving. Want naast diverse bestuursfuncties was hij onlangs ook nog kerkmeester geworden.

Het had hem wel wat hoofdbrekens gekost alvorens toe te stemmen in die functie. Niet dat hij zich niet vereerd voelde, maar de gedachte aan wat hij in het verleden had misdaan, en wat nog

steeds als een smet op zijn blazoen rustte, had hem doen twijfelen of een functie als kerkmeester wel paste bij dat alles. Niemand wist ervan, alleen degene die het betrof en daar had hij mee afge-rekend. Een paar jaar nadat hij met Suus getrouwd was, stond haar terughoudendheid in bed hem steeds vaker tegen. Een man heeft toch ook zijn behoeftes en hoewel hij zelf niet echt het type van een liefhebbende minnaar was, zou een beetje toeschietelijkheid in bed welkom zijn.

Toen kwam er een nieuwe flinke meid op de boerderij werken, die frank en vrij haar weg ging. Bovendien was ze knap en zat er alles op en aan wat een man zich maar wensen kon.

In die tijd ging hij er 's nachts nog uit als een koe kalven moest, en daarbij assisteerde meestal de meid Willemijn. Suus vertoonde zich nooit achter op de deel of in stallen. Ze bemoeide zich enkel met het huishouden en haar vrije tijd besteedde ze hoofdzakelijk aan wat brei- of haakwerk. In een van die nachten dat hij en Willemijn op de geboorte van een kalf zaten te wachten was er meer dan gewone aandacht voor elkaar geweest. Was het toevallig of opzettelijk dat Willemijn bij het trekken van het kalf uit de bonte zwaar tegen hem aanleunde, en toen het kalf losschoot van de koe over hem heen viel? Ze had wel 'oei' en 'sorry' geroepen doch ze had niet de minste moeite gedaan om direct van hem af te gaan. En eerlijk gezegd had hij ook niets daartoe ondernomen. Zij had hem in de val wat bevuild in zijn gezicht en had met haar voor-schoot zijn wang en voorhoofd schoongeveegd.

Haar vurige ogen boven de zijne hadden hem flink van zijn stuk gebracht en zonder erover na te denken had hij haar op de fel-rode lippen gezoend.

Toen was het spel begonnen.

Enkele weken later was er 's nachts weer een koe die moest kalven en toen bleek dat de bevalling nog wel een tijdje zou du-ren, had Willemijn voorgesteld op haar kamertje naast de stal ver-der te wachten op de dingen die moesten gebeuren.

Geraffineerd als ze was schonk ze hem een jonge klare in en zelf nam ze er ook een.

Verbaasd had hij haar gevraagd hoe ze aan die drank kwam. Of die soms uit zijn kast was meegenomen.

Maar zij verzekerde hem dat ze die zelf gekocht had. Mocht zij soms 's avonds op haar kamer niet af en toe wat drinken om het alleen-zijn wat te veraangemen?

'Natuurlijk, natuurlijk,' had hij haar toen bezworen, dat waren haar zaken, zolang zij maar geen vreemden op zijn boerderij binnenliet.

Brutaal had ze hem gevraagd of hij misschien een vreemde was en of haar borrel slechter smaakte dan wat hij in huis had.

Nee, integendeel, de borrel smaakte prima en maakte hem ook wat licht in zijn hoofd. Toen ze hem dan nog eens volschonk, kwam er geen onvertogen woord meer over zijn lippen. Ze kwam naast hem op het bed zitten en vleide haar hoofd tegen zijn schouder. Hij voelde haar lichaamswarmte door zijn hemd heen.

Toch beseftte hij dat er een koe moest kalven en hij deed halfslachtige pogingen om overeind te komen.

Willemijn keek hem met een paar liefelijke ogen aan en vroeg wat hij doen wilde.

'Effe, effe... naar de koe toe,' hakkelde hij.

'Hier,' besliste Willemijn en schonk zijn glaasje nog eens vol, 'ik ga wel even kijken hoe het ermee staat.'

Zonder protest liet hij haar gaan.

Even later was ze terug en verzekerde ze hem dat het nog wel even duren zou. Ze plofte naast hem op het bed. Zo onverwacht, dat ze beiden achterover vielen en zijn glaasje op de vloer belandde. Het deerde hem niet, want tegelijkertijd voelde hij haar lippen op zijn mond en bedwelmden niet alleen haar kussen zijn brein, doch ook haar volle borsten en een heerlijke lichaamsgeur.

Wat een vurig schepsel was dat kind. Nog nooit had hij zich zo opgewonden gevoeld. Nog nooit had hij ervaren dat vrijen zo

leuk kon zijn. Willemijn had schijnbaar veel ervaring met kerels want voor haar scheen het de gewoonste zaak van de wereld dat ze haar kleren afgooide en hem hielp zich te ontkleden. Zijn wazige ogen zagen toch wel hoe schoon haar lichaam was. Allemachtig, wat was zijn eigen vrouw dan een vormloze kwezel; haar lichaam wekte eerder afkeer dan begerigheid op.

Hij voelde hoe Willemijn zich over hem heen vleide en even later smolten hun lichamen ineen in het grootste genot dat hij ooit ervaren had.

Pas enige tijd later deed een klagend geluid uit de stal hem beseffen waarom zij eigenlijk die nacht op de been waren.

Ineens nuchter schoot hij de kleren aan en repte hij zich naar de stal.

De pootjes van het kalf staken al naar buiten en in een mum van tijd lag de boreling op het verse stro.

Willemijn liet zich niet meer zien.

De ontgoocheling kwam enkele weken later.

Toen hij, al wat later op de avond, op een mooie zomeravond buiten stond te genieten van het prachtige land, waarvan hij de trotse bezitter was, stond Willemijn ineens naast hem. Hij had vaak met zeer gemengde gevoelens aan die avond met haar gedacht, en hij had zich bedwongen om naar meer te verlangen. Hij besepte maar al te goed dat hij zondig was geweest en ondanks zijn lichamelijke verlangen probeerde hij haar toch op een afstand te houden. Hij schrok toen ze zo plots naast hem stond.

Gedecideerd zei ze tot hem: 'Baas, ik heb u wat mee te delen.'

Leek het hem zo of was het gezichtsbedrog? Je zou zweren dat er een spotlachje rond haar lippen zweefde.

Zonder ook maar enigszins te twijfelen ging ze verder.

'Ik ben zwanger van u.'

Als een mokerslag troffen deze woorden doel. Hij greep zich vast aan het hek en kon de eerste ogenblikken geen woord uitbrengen.

Dan herstelde hij zich. Zijn trots en bravoure kregen de overhand en hij snauwde: ‘Jaja, jij denkt dat ik daar intrap. Waar zie je me voor aan! Dat kun je wel vertellen en wie zegt overigens - stel dat het zo is - dat ik de vader ben?’

Zonder haperen, zelfs heel fel, antwoordde ze: ‘U weet best dat ik de laatste weken niet van de boerderij ben weggeweest en er ook niemand vreemd hier is geweest al die tijd. Maar ik wil morgen bij de dorpsdokter me laten onderzoeken en hem een bewijs vragen van mijn zwangerschap, hoor. U zegt het maar, doch als hij vraagt wie de vader is, zal ik hem zeker niet voorliegen.’

Honderd gedachten schoten door zijn hoofd. Het was toch duidelijk dat die slet niet alleen met hem het bed had gedeeld. Hij was groener geweest dan zij en het initiatief was ook in alles meer van haar dan van hem uitgegaan. Maar het was waar. Zij was de laatste tijd nooit weggeweest... Zelfs toen zijn vrouw haar vorige week nog gevraagd had of ze niet zondags naar haar huis moest, had ze geantwoord: ‘Nee hoor, deze zondag zijn vader en moeder naar een tante, die viert haar verjaardag.’

Zou het bluf zijn of werkelijkheid?

Ineens bezag hij haar met andere ogen. Haar figuur leek veel minder fraai en haar ogen waren dof zonder die uitdagende glans van toen. Hoe had hij ooit zo stom kunnen zijn en zijn reputatie zo te grabbel kunnen gooien!? Deze vrouw was in staat hem van het voetstuk te stoten waarop hij door de bewoners van het dorp geplaatst was.

Terwijl er nog veel meer door zijn hoofd schoot, hoorde hij haar zeggen: ‘De baas zal zeker niet van plan zijn van zijn vrouw te scheiden en met mij verder te gaan, of toch wel?’

Moest je nou die ogen van dat schepsel zien. Er lag een berusting in van: goed hoor, maar wat dan?

Ja wat dan?

Hij wiste met een grote rode zakdoek het zweet van zijn voorhoofd. Allemachtig, hij had een flinke borrel nodig, maar hij

stond buiten en binnen was zijn vrouw wellicht nog op.

‘Nou,’ hoorde hij weer haar stem, ‘wat denkt u hoe het verder moet?’

In een opwelling wilde hij haar toeschreeuwen dat ze het maar bekijken moest en dat hij haar van het erf zou donderen. Als het moest vanavond nog. Doch tegelijkertijd drong het tot hem door dat het haar ja tegen zijn nee zou zijn. En het dorpsvolk zou maar al te graag haar partij, de partij van de zwakste kiezen. Dan was zijn reputatie naar de maan, besefte hij plots.

Hij probeerde zelfbewust te klinken toen hij zei: ‘Nou, het moet je duidelijk zijn dat je hier op de hoeve niet langer kunt blijven. Je zou over een paar weken - op de eerste van de volgende maand - kunnen gaan. Hoewel ik nog mijn twijfels heb over het een en ander, wil ik je niet laten stikken. Je kunt een flink bedrag krijgen, maar dan wil ik zwart op wit dat je mij niet meer lastig valt of rondbazuint dat het eventuele kind van mij is. Ik wil ook dat je een nieuwe dienst buiten Brabant zoekt en niet bij je ouders gaat wonen. Probeer maar een of andere lummel tot je echtgenoot te maken, dat moet jou niet zo moeilijk vallen.’

Alsof ze op dit voorstel gewacht had, kwam snel haar reactie. ‘In orde, baas. Ik vertrek volgende maand naar een dienst in de Achterhoek of zo, is dat ver genoeg? Ik heb wel een goed getuigschrift nodig, dat begrijpt u wel?’

Ja, dat begreep hij en dat kon ze krijgen ook. Hij zou erin zetten: *van alle markten thuis*, dacht hij cynisch.

En zo was het gelopen, ze was de eerste van de volgende maand vertrokken en hij had gelukkig nooit meer iets van haar vernomen. Hij wist zelfs niet of ze wel of niet een kind van hem had gekregen. Het enige wat hij zeker wist was dat hij diep in zijn beurs had moeten tasten. In de stad zou hij veel goedkoper uit geweest zijn, maar gedane zaken namen geen keer, dacht hij verbitterd.

Op de vraag van zijn vrouw destijds, waarom de meid zo plots weg wilde, had hij geantwoord: ‘Laat haar toch gaan! Als ze denkt dat ze het elders beter kan krijgen.’

Aan haar gezicht zag hij dat ze wellicht meer begrepen had al die tijd dan wat hij en Willemijn verwacht hadden.

Toch had het ook zijn positieve kant gehad.

Na een avond wat te veel gedronken te hebben, mede om zijn sores eens weg te spoelen, had hij zijn vrouw genomen. Onstui- mig, omdat hij ondertussen aan Willemijns lichaam dacht.

Negen maanden later was Rein, zijn zoon en stamhouder, ge- boren.

‘Koffie baas?’

Deze schreeuw van de huidige meid deed hem terugkeren tot de werkelijkheid. Juist ja, de gedachte aan zoon Rein en zijn liefde voor die griet waren de oorzaak geweest van al zijn gepeins. Misschien zou een kop sterke koffie hem tot andere gedachten kunnen brengen.

Hoofdstuk 2

De kerkklok sloeg twaalf slagen, juist op het moment dat Rein Verhoeven het span paarden tot stilstand bracht aan de rand van de akker. Hij keek eens achter zich. De helft van de akker was al omgeploegd. Tientallen kraaien en enkele meeuwen doken in de verse voren op zoek naar voedsel. Het omgeploegde deel lag er mooi bij. Strak van voren en overal even diep. Zijn vader kon tevreden zijn.

Hij zette de ploeg even vast en wel zo dat de paarden nog juist bij het gras in de berm konden komen. Zelf liep hij naar de berkenboom alwaar hij een kannetje koffie en wat boterhammen had liggen. Hij zette zich met de rug tegen de berkenstam en gooide zijn pet naast zich in het gras. Gretig dronk hij van de koffie die nog lauw was. Dan hapte hij in de laatste boterham met spek.

Zijn ogen gleden nog eens over de akker. Het zou nog hard pezen worden, wilde hij tegen de avond de hele akker om hebben.

Met zijn rode zakdoek wreef hij het zweet uit zijn nek. Hoewel het voorjaar was, had de zon al flink wat kracht.

Hij zag verderop de zonnestralen door de eerste blaadjes van de eiken glijden. De eiken stonden tegen een wal die de scheiding vormde van hun land met dat van buurman Luikens. Een keuterbedrijfje met wat schrale heidegrond. Je snapte gewoonweg niet dat Luikens daarvan had kunnen leven. Afijn, Luikens zou er niet meer zo lang boeren. De goeie man woonde er nog alleen en af en toe kwam een oudere vrouw uit het dorp om de boel zeker niet geheel te laten verslonzen. Zijn vrouw was enkele jaren terug overleden en nu vond Luikens het wel best verder. Hij ging in een naburig dorp bij zijn oudste dochter inwonen en van zijn oude dag genieten. Het was na dik zeventig jaar en veel geploeter welletjes geweest.

Nee, dan was hun bedrijf toch wel wat anders, dacht Rein. Hij moest er niet aan denken te moeten ploeteren op zo'n stukje heide-

grond. Hij was in hart en nieren boer, maar wel op een bedrijf als dit, zoals hij later zou bezitten.

Als het aan vader lag dan werd het bedrijf nog eens zo groot. Die probeerde hem aan Geertje Lodewijks te koppelen. Enig kind van boer Lodewijks. Hun akkers grensden aan die van hen. Ze zouden samen veruit de grootste boerderij vormen in heel Zuid-oost-Brabant. Maar Geertje was een schuchter kind. Weinig vrouwelijks en weinig schoons kon hij aan haar ontdekken en liefde kon hij al helemaal niet voelen voor haar. Nee, dan Betsie. Betsie van Boesten was een mooie meid. Lange donkere pijpenkrullen omlijsten haar fijnbesneden gezichtje. Een paar donkere ogen straalden je tegemoet en maakten haar nog aantrekkelijker. En dan die mond met vurige lippen. Als zijn lippen de hare beroerden dan smolt hij vaak weg en droomde hij ervan haar later als zijn vrouw op de grote hoeve te halen.

Zou ze eigenlijk wel wat voelen voor de boerderij? Hij had het er nog niet met haar over gehad. Maar ja, zo lang kende hij haar nog niet. De volgende keer toch eens aan haar vragen. Volgende keer... vanavond, verdorie. Na de repetitie van de fanfare zou hij haar weer thuisbrengen... Het was wel aan de andere kant van het dorp, in de arbeidersbuurt, maar dat stuk om derde hem niet.

‘Zo, harde werker,’ klonk een hoge meisjesstem achter hem.

Hij keek om en zag hun tweede meid, Liesje, met een korf aan haar arm. Door zijn dagdromen had hij haar in het geheel niet horen aankomen.

Liesje zette de korf voor hem neer en vleide zich naast hem in het gras.

‘Alles voor een stevig middagmaal zit hierin. Het was te ver om met het span naar huis te komen, zei je vader. Daarom werd ik erop uitgestuurd om je van het een en ander te voorzien. Ik heb er stiekem nog een flesje bier bij gedaan met de opener.’

Ze glimlachte tegen hem en deed de korf open.

‘Ik mag blijven tot je alles ophebt. Dan moet ik het lege gerei

weer mee terug nemen. Mijn boterhammen en drinken zitten er ook in.'

Ze haalde een pakje omwikkeld in zilverpapier en een flesje thee uit de mand.

'Zo, de rest is voor jou, doe je best, de boterhammen van vanmorgen heb je zeker al op.'

Hij knikte. 'Hoe raad je het zo, Liesje?'

Liesje schoof een beetje naar hem toe en vroeg of ze zijn koffie moest inschenken. Maar dat hoefde niet, hij dronk die wel uit het tuitje.

Liesje liet zich achterovervallen en droomde dat zij met Rein een goed paar zou vormen. Zij hield wel van het boerenleven. Maar ja, ze had hem in het dorp weleens met Betsie van Boesten gezien. Zouden die twee met elkaar gaan, vroeg ze zich af.

Nieuwsgierig en vrij als ze was flapte ze er zomaar uit: 'Rein, heb jij eigenlijk al een meisje?'

Rein verslikte zich in de koffie door die onverwachte vraag.

Liesje schoot overeind en zag hoe de koffie op het hemd van Rein gespat was.

'Verdraaid Liesje, je laat me schrikken, moet je mijn hemd eens zien.'

'Gut Rein, wist ik veel dat je daarvan zou schrikken, zo'n gekke vraag was het toch ook weer niet, toch?'

'Nee,' zei Rein, die nu het rode onthutste gezichtje zag. 'Eigenlijk een doodgewone vraag op een doodverkeerd moment. En je krijgt ook een doodgewoon antwoord. Ik heb nog geen meisje maar ik... weet er wel een die ik hebben wil.'

'Tja,' deed Liesje verongelijkt, 'dan weet ik eigenlijk nog niks.'

'Dat moet voorlopig ook zo blijven,' lachte Rein. 'Kleine kinderen hoeven nog niet alles te weten.'

'Kleine kinderen zeg je, ik ben al bijna zeventien hoor,' deed Liesje verontwaardigd.

‘Ja, volgend jaar toch zeker,’ merkte Rein lachend op. ‘Maar waarom interesseert het jou eigenlijk of ik al een meidje heb.’

Verdraaid, nu kreeg ze een kop als een boei en zat ze anders nooit om een antwoord verlegen, nu stotterde ze: ‘Och... ik vroeg het zomaar.’

‘Zeg Liesje, heb jij eigenlijk al een vriendje? Laten we het daar eens over hebben.’

Liesje had zich weer herpakt. ‘Nee, ik ben nog vrij hoor.’

‘En hoe zou jouw vriend er moeten uitzien, Liesje?’

Rein begon nu schik in het voorval te krijgen.

‘Uh... uh,’ hakkelde ze. Zou ze nu hem kunnen beschrijven? Och, wat kon het haar schelen of hij het door zou hebben. ‘Mijn jongen moet groot en flink zijn, liefst een boerenzoon met een grote hoeve. Ik wil later boerin op een grote hoeve zijn. En hij moet knap zijn natuurlijk,’ ging Liesje onverschrokken verder. ‘Mooie ogen en blond haar en lief moet hij ook zijn.’

‘Toe maar, toe maar,’ speelde Rein mee. ‘Zo iemand vind je in heel Brabant niet hoor Liesje. Dan zul je echt naar het buitenland moeten.’

‘Och, gekkerd, ik weet er hier wel een hoor,’ en meteen sloeg ze haar hand voor haar mond en boog ze haar vuurrode hoofd.

Rein deed alsof hij het niet zag en zei: ‘Gut Liesje, als je niet zoveel noten op je zang had, dacht ik nog een kansje te hebben, nu moet ik maar naar een ander uitzien.’

Rein trok zo’n verongelijkt gezicht, dat Liesje zich haastte om toe te voegen: ‘Nou, ik zou met jou ook dik tevreden zijn hoor.’

Ze keek hem beteuterd aan.

Rein stond op en gaf Liesje de lege korf en zei: ‘Nee, Liesje, met een tweede keus moet je niet tevreden zijn, dat gaat in de toekomst nooit goed. Maar blijf zoeken, ik zal ook voor je uitkijken en het je laten weten als ik hem gevonden heb. En toch bedankt voor het flesje bier, ik zal vanmiddag eens nadenken voor je als ik het drink.’

Lachend liep Rein naar zijn span paarden, Liesje onthutst achterlatend.

Stom van me, dacht Liesje, om me zo bloot te geven. Nou kan ik hem gerust vergeten.

Ze pakte de spullen bijeen en met de korf bengelend aan haar rechterarm sloeg ze het pad in naar de hoeve zonder ook maar één keer om te kijken.

Rein maakte de ploeg los, spoorde de paarden aan en even later sneden de ploegijzers weer diepe voren door het braakliggende land.

Toch sneu voor Liesje, dacht Rein peinzend. Het is toch een leuk wicht en ze mag er ook best wezen, maar ze kan toch niet tippen aan mijn Betsie.

Het was dik na zessen eer hij 's avonds terugkwam op de hoeve en zich heerlijk kon afspoelen in de bijkeuken. Eerst eten en daarna vanavond naar de repetitie van de fanfare... nou ja, eigenlijk dacht hij meer aan Betsie dan aan de fanfare.

Van Liesje was geen spoor te ontdekken.

Hoofdstuk 3

Notaris Van Heukelom haastte zich de herberg De Acht Zaligheden binnen. De kerkklok had juist met zijn slagen aangekondigd dat het acht uur was geweest. In de herberg zag hij aan de stamtafel zijn kaartcompagnons al ongeduldig zitten wachten.

‘Sorry, beste mensen,’ begon hij, ‘iemand hield me onderweg op, vandaar. Nel, hetzelfde als altijd!’ riep hij de waardin toe en plaatste zich aan de tafel.

‘We dachten al,’ bromde boer Verhoeven, ‘hij heeft niet afgezegd en waar blijft hij nou.’

‘Het voornaamste, u bent er,’ wendde secretaris Mulder zich tot zijn kaartvriend.

‘En ik heb de kaarten maar vast geschud en uitgedeeld. U hebt best goeie kaarten hoor,’ liet meester Janssen lachend weten.

‘Je zou ertoe in staat zijn mijn kaarten in te zien, meester,’ grijnsde de notaris.

Nel bracht de jonge.

‘Dank je Nel,’ zei Van Heukelom en knipoogde haar vriendelijk toe.

Een moordwrijf was die Nel. Altijd goedgemutst en vriendelijk. Voor hoog tot laag. Voor Nel was eenieder gelijk. Hoelang zat ze nu hier met haar dochter Ank, dat zou toch zeker alweer dik tien jaar zijn! Dan was het al ruim vijf jaar geleden dat haar man verongelukt was, waar bleef de tijd toch?

‘Allez notaris, u bent.’

Geschrokken keek de man de secretaris aan. Nee, hij was er vanavond, verdorie, niet helemaal bij. Kwam door dat gesprek onderweg? Afijn, nu beter opletten, anders zou je dadelijk secretaris Mulder horen.

Nel had met haar kennersblik al bij binnenkomst van de notaris gezien dat er iets was. Ze kende haar pappenheimers wel. Daar had je boer Verhoeven. Hij kwam wat nors en stuurs over, doch